

31 JAN. 2014

Griffienummer

2014/45

Repertoriumnummer

Aangeboden te
Mechelen op

.....
Niet te registreren,
De e.a. inspecteur

Kennisgeving
art.
op
aan :

Uitgifte afgeleverd

aan: .....

op .....

C.D.nr .....

De beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen, achtste kamer, wijst volgende beschikking :

A.R. nr. 13/1335/A

INZAKE :

De heer _____, wonende te
heeft Mr. _____ eiser in derdenverzet, die als raadsman
advocaat te _____

TEGEN :

1. Het **VLAAMS GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, in de persoon van de Minister-President van de Vlaamse Regering, met kabinet te 1000 Brussel, Martelaarsplein 19, en waarvan de dienst bevoegd om deze betekening te ontvangen, met name het Kabinet van de Voorzitter van de Vlaamse Regering, gevestigd is te 1000 Brussel, Koolstraat 35,
2. De **STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR**, bevoegd voor de provincie Antwerpen, met kantoren gevestigd te 2018 Antwerpen, Lange Kievitstraat 111/113 bus 55,

verweerders in derdenverzet, die als raadsman hebben
advocaat te _____

* * * * *

De beslagrechter neemt in acht :

- de eerdere beschikking van deze kamer van 29 november 2013 waarbij de debatten werden heropend en de tenuitvoerlegging werd geschorst, en de daarin vermelde procedurestukken
- de voor de partijen neergelegde stukken.

* * * * *

1. Relevante gegevens

De beslagrechter verwijst naar hetgeen hieromtrent werd uiteengezet in de beschikking van 29 november 2013 waarbij de debatten werden heropend, onder meer om partijen toe te laten een beëdigde vertaling van bepaalde door hen neergelegde stukken bij te brengen.

2. Voorwerp van de vordering

Eiser vroeg in zijn conclusie in de eerste plaats om te bevelen dat een beëdigde vertaling van stuk 3 van verweerders wordt bijgebracht. Verweerders leggen deze vertaling thans voor.

Zijn vordering strekt er toe de beschikkingen van 21 september 2012 en 21 juni 2013 te herzien ten opzichte van alle partijen, en opnieuw wijzende, te zeggen voor recht dat de vordering van verweerders onontvankelijk is, minstens ongegrond.

Voorts vordert eiser te zeggen voor recht dat het uitvoerend beslag op het goed gelegen te onontvankelijk, minstens ongegrond is, en bijgevolg dient te worden opgeheven.

Tot slot vraagt eiser om verweerders te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op € 1.320,00.

Verweerders besluiten tot de onontvankelijkheid, minstens ongegrondheid van de vordering, en verzoeken eiser te veroordelen tot de kosten, aan hun zijde begroot op een rechtsplegingsvergoeding van € 1.320,00.

3. Ontvankelijkheid van het derdenverzet

Het derdenverzet van eiser werd reeds ontvankelijk verklaard voor zover het de rechtmatigheid van de tenuitvoerlegging betreft, maar onontvankelijk voor het overige.

4. Beoordeling ten gronde

Gelet op hetgeen reeds werd geoordeeld in de beschikking van 29 november 2013, dient de beslagrechter thans enkel nog in te gaan op middelen die de rechtmatigheid van de tenuitvoerlegging betreffen.

4.1.

De tenuitvoerlegging is onrechtmatig wanneer de beslaglegger niet meer de actuele schuldeiser is of wanneer de schuldvordering inmiddels is tenietgegaan, bijvoorbeeld door verjaring.

Eiser doet gelden dat de *actio judicati*, de vordering die voortvloeit uit het vonnis van de correctionele rechtbank van 17 januari 2001, verjaard is, bij gebreke aan geldige stuitingsdaad.

Partijen blijken het min of meer eens over de verjaringstermijn op zich, die tien jaar bedraagt voor persoonlijke rechtsvorderingen, waaronder ook de *actio judicati* valt. Zij vermelden beiden dat het vonnis in kracht van gewijsde is getreden op 28 april 2001. Volgens eiser begon de termijn voor vrijwillige uitvoering te lopen vanaf 29 april 2001, en diende hij voor 29 oktober 2001 over te gaan tot die uitvoering. De verjaring van de herstellvordering begon te lopen vanaf 29 oktober 2001, aldus eiser. Verweerders houden voor dat het bevolen herstel moest zijn uitgevoerd uiterlijk op 27 oktober 2001, en dat de verjaringstermijn liep vanaf 27 oktober 2001 tot 27 oktober 2011.

Centraal staat de vraag of de verjaring werd gestuit door de betekening op 23 augustus 2007, zoals verweerders doen gelden.

In die optiek dient eerst onderzocht of het een rechtsgeldige betekening betrof. De betekening gebeurde op volgende manieren, aldus verweerders :

- per post overeenkomstig artikel 40 van het gerechtelijk wetboek
- via de bevoegde instantie in Spanje
- aan de procureur des Konings in België.

De aangetekende zendingen (per luchtpost en per gewone post) die naar het adres

waren verzonden, werden onbesteld teruggestuurd aan de gerechtsdeurwaarder (het stuk 24 van eiser bevestigt dat de zending per luchtpost als "niet afgehaald" werd teruggezonden). De stukken die aan de Spaanse autoriteiten waren overgemaakt voor betekening, werden eveneens terugbezorgd met de melding dat de betrokkene onbekend was op het opgegeven adres, aldus de gerechtsdeurwaarder (zie het bericht van gerechtsdeurwaarder van 17 oktober 2013 : stuk 4 dossier verweerders). Het exploit werd ook betekend aan de procureur des Konings te Mechelen, om de redenen daarin vermeld.

Uit de beëdigde vertaling die verweerders thans, na de heropening van de debatten, van hun stuk 3 bijbrengen, kan nog steeds niet veel worden opgemaakt. Kennelijk werd eiser in opgeroepen voor een zitting, ingevolge "onderzoeksbevel", waar hij echter niet is verschenen.

Hoe dan ook moet de betekening, die op verschillende wijzen gebeurde zoals vermeld in het exploit zelf, als rechtsgeldig worden aanvaard.

Verder stelt zich de vraag of deze betekening al dan niet als een akte met stuitend effect in de zin van artikel 2244 van het burgerlijk wetboek kan worden beschouwd. Luidens artikel 2244, lid 1 vormen burgerlijke stuiting, een dagvaarding voor het gerecht, een bevel tot betaling, of een beslag, betekend aan hem die men wil beletten de verjaring te verkrijgen.

Een bevel tot betaling is de akte waarbij een gerechtsdeurwaarder een uitvoerbare titel betekent aan de schuldenaar, en hem aanmaant om de daarin opgenomen verbintenis uit te voeren, onder de bedreiging dat, in geval van weigering, de openbare macht tegen hem zal worden gebruikt (A. VAN OEVELEN, "Algemeen overzicht van de bevrijdende verjaring en de vervaltermijnen in het Belgisch recht", *TPR* 1987, 1811). De loutere betekening van een rechterlijke uitspraak waarin iemand werd veroordeeld, heeft geen stuitende werking (Antwerpen 16 mei 2011, *P&B* 2012, 43).

In het exploit van 23 augustus 2007 werd volgende tekst opgenomen, "uitgaande van de verzoekende partij" (stuk 2 dossier verweerders) :

** t.a.v. de veroordeelde(n)

Bij vonnis d.d. 17/01/2001 van de Correctionele Rechtbank te Mechelen werd u veroordeeld tot het herstel van de plaats in de vorige staat van een perceel, gelegen te

en dit binnen een termijn van 6 maanden na het in kracht van gewijsde treden van het vonnis.

Dit betekent dat het bevolen herstel uiterlijk op 27/10/2001 uitgevoerd moest zijn. Bij gebreke van uitvoering vóór deze datum is u een dwangsom verschuldigd van 24,79 euro per dag vertraging.

De volgende werken dienen overeenkomstig de beschikkingen van het vonnis te worden uitgevoerd:

het herstel in de vorige staat door: herstel van de plaats in haar oorspronkelijke staat door het slopen van de constructie en de funderingen, het verwijderen van de afbraakmaterialen van het terrein en het aanvullen met goede grond

Overeenkomstig art. 152 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en zijn wijzigingen bent u als veroordeelde ertoe gehouden onmiddellijk, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, de stedenbouwkundige inspecteur en het College van Burgemeester en Schepenen op de hoogte te brengen, indien u de opgelegde herstelmaatregel vrijwillig uitgevoerd hebt, waarna de stedenbouwkundige inspecteur, na controle, een proces-verbaal van vaststelling zal opmaken. Behoudens bewijs van het tegendeel, geldt enkel het proces-verbaal van vaststelling als bewijs van herstel en van de datum van het herstel.

De stedenbouwkundige inspecteur ontving tot op heden nog geen dergelijk bericht van uwentwege.

Vanaf heden zal dagelijks een dwangsom van 24,79 euro verbeuren, zolang het bevolen herstel (van het hierboven beschreven herstel in vorige staat) niet integraal is doorgevoerd én het aldus doorgevoerd herstel niet wordt gemeld aan de stedenbouwkundige inspecteur; Agenschap Inspectie RWO, Koning Albert II-laan 19, bus 22 te 1210 Brussel.

Bovendien kan de stedenbouwkundige inspecteur na deze datum, na eensluidend advies van de Hoge Raad voor het herstelbeleid, beslissen het bevolen herstel ambtshalve op uw kosten uit te voeren. In dit kader werd of wordt nu reeds een wettelijke hypotheek ingeschreven op één of meerdere van uw onroerende goederen."

In deze akte wordt eiser derhalve duidelijk aangemaand om tot uitvoering van de hem opgelegde herstelmaatregel over te gaan, bij gebreke waaraan de door de rechtbank opgelegde dwangsom zal worden verbeurd.

De beslagrechter besluit dan ook dat de *actio judicati* niet verjaard is, nu de verjaringstermijn van tien jaar rechtsgeldig werd gestuit.

4.2.

Verder betoogt eiser dat de dwangsommen overeenkomstig artikel 1385octies, lid 1 van het gerechtelijk wetboek zijn verjaard bij gebreke aan geldige betekening.

Luidens artikel 1385octies, lid 1 verjaart een dwangsom door verloop van zes maanden na de dag waarop zij verbeurd is. Het gaat om een bijzondere vorm van bevrijdende verjaring. Door verloop van zes maanden is de veroordeelde bevrijd van de dreiging van het verlies van vermogensbestanddelen ingevolge de tenuitvoerlegging door de eisende partij van verbeurde dwangsommen. Als bevrijdende verjaringstermijn is de termijn van zes maanden vatbaar voor schorsing en stuiting (K. WAGNER, "Dwangsom", in *APR*, Mechelen, Kluwer, 2003, p. 161, nr. 178).

De verjaring van de dwangsom heeft geen invloed op de gehoudenheid van de veroordeelde tot de dwangsomveroordeling. Het voorwerp van de verjaring zoals geregeld in artikel 1385octies is het recht om de verbeurde dwangsommen in rechte op te eisen, of nog, de mogelijkheid van de eisende partij om verbeurde dwangsommen te realiseren middels uitwinning op het vermogen van de veroordeelde (K. WAGNER, "Dwangsom", in *APR*, Mechelen, Kluwer, 2003, p. 164, nr. 181).

Eiser benadrukt dat de diverse betekeningen minstens vanaf 13 december 2007 niet rechtsgeldig aan de procureur des Konings, en later aan het adres konden

gebeuren, gelet op het feit dat zijn opeenvolgende adressen in wel degelijk gekend waren door verweerders.

In de inlichtingen uit het rijksregister, gevoegd bij het beslagexploot van 10 augustus 2009 dat (enkel) werd betekend aan de procureur des Konings te Mechelen, is een verblijfplaats in _____ vermeld voor eiser, vanaf 4 juni 2009 :

Hetzelfde adres blijkt vermeld in de inlichtingen gevoegd bij de exploiten van 13 januari, 10 juni en 16 november 2010, 11 april en 13 september 2011, en 13 februari en 12 juli 2012, die allemaal aan de procureur des Konings werden betekend.

Er werd blijkbaar door verweerders nooit een poging ondernomen om te betekenen op het nieuwe adres van eiser in _____ Notaris _____ liet de verkoopvoorwaarden samen met de beschikking van de beslagrechter van 21 juni 2013 echter wel aan dit adres betekenen, alsook aan de procureur des Konings.

Eiser legt ook een dagvaarding voor van 5 november 2010, hem ten verzoeken van derden betekend op zijn adres in _____ (stuk 23 dossier eiser).

Krachtens artikel 40, lid 4 van het gerechtelijk wetboek is de betekening in het buitenland of aan de procureur des Konings ongedaan indien de partij op wier verzoek ze is verricht, de woonplaats of de verblijfplaats of de gekozen woonplaats van degene aan wie betekend wordt, in België of, in voorkomend geval in het buitenland, kende.

De betekening aan de procureur des Konings behoort derhalve uitzonderlijk te blijven, en fungeert slechts als laatste uitweg (Antwerpen 12 september 2011, *NJW* 2012, 428, noot AV). De nietigheidssanctie vindt ook toepassing wanneer de betekende partij de woon- of verblijfplaats behoorde te kennen (Cass. 1 juni 2012 _____ www.juridat.be).

In casu kan over deze kennis in hoofde van de betekende partij geen twijfel bestaan : het adres van eiser in _____ is, zoals reeds aangehaald, vermeld in de inlichtingen uit het rijksregister, gevoegd bij de exploiten.

Het herhaald bevel van 12 juli 2012, voor betaling van een bedrag van € 44.250,15 aan dwangsommen voor de periode van 23 augustus 2007 tot 11 juli 2012 (stuk 24 dossier verweerders), werd enkel betekend aan de procureur des Konings, en is in toepassing van voormeld artikel 40, lid 1 derhalve nietig, zodat geen stuiting van de verjaring van de dwangsommen overeenkomstig artikel 2244 van het burgerlijk wetboek heeft plaatsgevonden.

De daaropvolgende betekening aan eiser, bij exploit van 7 januari 2013, voor betaling van een bedrag van € 48.637,98 aan dwangsommen voor de periode van 23 augustus 2007 tot 4 januari 2013, is naar het oordeel van de beslagrechter echter wel rechtsgeldig (stuk 27 dossier verweerders). Dit herhaald bevel werd betekend op het verblijfsadres van eiser in België :

Uit artikel 40, lid 4 van het gerechtelijk wetboek blijkt de voorkeur van de wetgever voor betekening in België. De betekening op het Belgisch grondgebied aan de verblijfplaats van een persoon (met woonplaats in het buitenland) is een voorbeeld van zogenaamde internalisering van de betekening, met andere woorden, de organisatie van de betekening op het eigen territorium op basis van het interne recht, door vast te houden aan interne aanknopingspunten, ook al zijn er evenzeer buitenlandse aanknopingspunten, met het oog op een buitenlandse betekening (M. PERTEGAS, S. BRIJS en L. SAMYN (eds.), *Betekenen en uitvoeren over de grenzen heen*, Antwerpen, Intersentia, 2008, p. 8, nr. 25; B. VAN DEN BERGH, "Het bewijs van kennis van de verblijfplaats in België bij betekening aan de woonplaats in het buitenland" (noot onder Cass. 15 juni 2012),).

De feitenrechter oordeelt op onaantastbare wijze waar de verblijfplaats van de betekende zich bevindt (Cass. 4 november 2009,

In zijn schrijven van 29 januari 2013 (stuk 29 dossier verweerders) legt de gerechtsdeurwaarder uit waarom de betekening op dat adres gebeurde :

- het adres is gepubliceerd op de website van de beroepsvereniging van tolken (stuk 28 dossier verweerders)
- één van de bureaus heeft bevestigd dat eiser er wel degelijk verblijft
- in de brievenbus staken nog andere brieven die gericht waren aan eiser
- eiser heeft zich op 14 januari 2013 aangeboden op zijn kantoor en een afschrift van het (op 7 januari) betekende exploit in ontvangst genomen.

Uit al deze elementen volgt dat rechtsgeldig kon worden betekend op het adres van eiser te _____ zowel op 7 januari als op 5 juni 2013.

De dwangsommen verbeurd in de zes maanden voorafgaandelijk aan het herhaald bevel van 7 januari 2013, zijn dus niet verjaard, gelet op de stuitende werking van dit bevel. De dwangsommen voordien verbeurd, in de periode van 23 augustus 2007 tot 6 juli 2012, zijn echter wel verjaard.

De gedwongen tenuitvoerlegging vertoont bijgevolg een onrechtmatig karakter voor een bedrag van 1780 dagen x € 24,79 = € 44.126,20.

Voor het overige is de tenuitvoerlegging rechtmatig, zodat er geen reden is om over te gaan tot de opheffing van het uitvoerend onroerend beslag lastens eiser.

Uit het voorgaande volgt dat het derdenverzet van eiser deels gegrond is.

5. De kosten van het geding

Aangezien partijen elk deels in het ongelijk worden gesteld, worden de kosten van het geding bij toepassing van artikel 1017, lid 4 van het gerechtelijk wetboek tussen hen omgeslagen zoals hierna bepaald.

6. Uitvoerbaarheid bij voorraad

De vorderingen voor de beslagrechter worden ingeleid en behandeld zoals in kort geding (artikel 1395, lid 2 van het gerechtelijk wetboek), en de inleiding en de behandeling van de zaken vinden dus plaats volgens de artikelen 1035-1041 van het gerechtelijk wetboek.

De beschikkingen van de beslagrechter zijn derhalve, gelet op artikel 1039 van het gerechtelijk wetboek, van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad. Die uitvoerbaarheid dient dus niet te worden gevraagd, noch dient zij uitdrukkelijk te worden uitgesproken.

BESLISSING VAN DE BESLAGRECHTER :

Deze beschikking wordt uitgesproken op tegenspraak;

De bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en op de latere aanvullingen en wijzigingen daaraan werden in acht genomen;

De wetten van 26 juni 2000 en 30 juni 2000 betreffende de invoering van de euro en de in uitvoering hiervan genomen koninklijke besluiten van 20 juli 2000 werden eveneens in acht genomen;

De beslagrechter werkt de beschikking van 29 november 2013 verder uit;

Het derdenverzet van eiser is gegrond in de hierna bepaalde mate, maar ongegrond voor het overige;

De beslagrechter zegt voor recht dat de gedwongen tenuitvoerlegging middels uitvoerend onroerend beslag waarvan de overschrijving werd hernieuwd op 3 juli 2012, krachtens het vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen van 17 januari 2001, een onrechtmatig karakter vertoont voor een bedrag van vierenveertigduizend honderzesentwintig euro twintig cent (€ 44.126,20) aan dwangsommen;

De beslagrechter zegt voor recht dat de tenuitvoerlegging niet langer is geschorst, en kan worden verdergezet;

Partijen worden ieder veroordeeld tot de helft van de kosten van het geding, voor eiser begroot op € 255,92 + € 145,91 + € 163,63 (dagvaardingskosten) + € 1.320,00 (rechtsplegingsvergoeding), en voor verweerders samen op € 1.320,00 (rechtsplegingsvergoeding).

Aldus uitgesproken op eenendertig januari tweeduizend veertien in openbare zitting van de achtste kamer, die samengesteld was uit

, beslagrechter,
griffier